

Existují otcovská pouta?

Když vyšla kniha *Omezující mateřská láska**, absolvoval jsem řadu setkání se čtenáři. Tam se mě ženy, které se našly v hrdinkách oné knihy, často ptaly: „A co otcové, ti své děti nemilují přehnaně?“ Mohu říci:

Jednoznačně ano, i otcovská pouta existují!

S nadbytečným otcovským citem se setkáváme často. I toto téma je třeba probrat. Protože stejně jako vše, co je nadbytečné, i tento cit působí potíže jednak mužům, jednak rodině jako celku a samozřejmě dětem.

O mateřském přehnaném citu se v poslední době sice začalo hovořit, zato o jemu podobném otcovském jen pomálu. Snad proto, že většina lidí se domnívá, že otcové děti v zásadě milují méně než matky. Takže dává-li otec najevo patrné city k dětem, okolí jásá: „To je ale muž!“ Přehnaný cit otce vůči dětem tím pádem není považován za nadbytečný, ba naopak je všemožně podporován.

Muži mají děti rádi méně. To je názor, jež společnost obecně přijímá a který jako by život potvrzoval. Neukvapujme se však a podívejme se pozorněji. Sledujte otce, když nepracují a věnují se dětem. Budete koukat!

---

* Eugenika 2011

Kolikrát uvidíte, jak otec projevuje víc něžnosti, citlivosti a pozornosti než matka.

Jak ve formě, tak v obsahu. Třeba narazíte i na nějakou dojemnou scénu. Muži jsou předurčeni k dobývání a jejich sféra působení se z větší míry nachází venku. Matka má předurčeno pobývat více s dětmi. Dále vezměme v potaz, že většina mužů nemá na žebříčku hodnot na prvním místě děti, nýbrž práci, a obrazek je dokonalý.

Jakmile se ovšem otcové sejdou s dětmi, stáváme se svědky překvapivých změn! Muži se v dětské společnosti projevují dojemně něžně až starostlivě a sami se stávají dětmi...

My však teď máme jiný úkol. Potřebujeme zjistit, zda otcovský cit postihují nějaké negativní okamžiky, a případně je pomoci odstranit.

Velmi často se u otců setkáváme s neúměrnou láskou k dceři, která přechází v žárlivost. Tento přehnaný otcovský cit jí brání v tom, aby si našla partnera a založila rodinu.

Ano, je to skutečně tak. Někteří otcové dávají svou lásku najevo nadmíru výrazně, aniž by si to vůbec uvědomovali, zatímco jiní ji projevují méně nápadně, řekl bych kultivovaněji. Nicméně k tomu dochází celkem často a klade to překážky harmonickému životu. Děti, ba ani rodiče si tento zhoubný vliv nezřídka neuvědomují a na problém je může upozornit teprve psycholog. *Věvec proti manželství* často dcerám uplétají otcové svou silnou láskou k nim.

Nadbytečný otcovský cit ovlivňuje osud stejně negativně jako přílišný cit mateřský. Jejich nejhlubší příčiny se však liší.

Otcovský přehnaný cit se může objevit, jestliže mezi rodiči není dostatek lásky, jelikož muž si u své dcery *dočerpává* chybějící ženské energie. Z téhož důvodu ji od sebe nehodlá pustit.

To je hlavní důvod, který ovšem může vést až k tomu, že otec dceru znásilní. (Mnohem častěji muž lásku *dočerpává* bokem, to je ovšem téma jiné knihy – o milostných trojúhelnících.) Tak vzniká svérázný milostný trojúhelník: matka, dcera a otec, v němž vazby nefungují na sexuální úrovni, nýbrž na úrovni duševní, srdeční. Nicméně i tyto energie jsou dost silné, proto může docházet k tragickým následkům. Například někdo z trojúhelníku zemře: buď matka, nebo dcera, ovšem nejčastěji je to otec. Záleží na tom, kdo bude energeticky nejsilnější. Ten (ta) pak ze života vytěsni ostatní.

Další příčinou přehnaného citu k dceři je pocit vlastnictví.

Muži často přenášejí pocit vlastnictví z materiální sféry, kam patří, do vztahů s dětmi.

Takže slýcháme: „Dal jsem ti život, takže na tebe mám právo!“ Občas tento pocit přerůstá do drsné podoby despotismu. Uvedený postoj pochází z doby, kdy dcery pro otce znamenaly zboží, jež se snažil co nejvýhodněji prodat. Sem tam ještě na staré dozvuky takových praktik narazíme i dnes. Uvědomme si to a poctivě nazývejme věci pravými jmény – je to zkrátka krajní ignoranství.

Takových „otcovských citů“ není lehké se zbavit ani v dnešní době. Kolikrát si kvůli tomu dcery berou nemilovaného muže, jen aby se vymanily z rodičovské péče. Manželství spáchaných z nerozumu jako útěk od rodičů se uzavírá stále až moc. Ale svatba má být přece start do života! Jenže osud takto založené rodiny se často ubírá špatnými cestami.

Vůči synům se přílišná otcovská láska vymezuje výrazně vzácněji, a pokud už se objeví, není negativní. Otcové totiž usilují o to, aby synům předali své znalosti a umění a aby je uvedli do svého mužského prostoru. V tomto případě mají láskyplné otcovské projevy kladný vliv na syna, z něhož se stává muž.

Mnohem složitější situace nastává, jestliže otec v rodině postrádá syna a snaží se na jeho místo dosadit dceru.

Otcové chtějí mít svého pokračovatele! Je tomu tak od dávné minulosti, kdy se dědictví předávalo synům. Jde o starý, patriarchální názor, nicméně tento atavismus u spousty lidí přetrvává. Takže pokud se rodí samé dívky a čekání na syna přeplní číši, otec se ujímá dcery, jako by to byl syn. Zasněcuje ji do své práce, bere ji na ryby a na výlety nebo ji přihlašuje do sportovních klubů. Zkrátka z ní vědomě či nevědomky formuje kluka. Nežádá si přeje, aby nosila i chlapecké oblečení a odpovídající účes.

U dívky se tak odmalinka pěstují mužské vlastnosti. I proto, že více času tráví s chlapci a hraje s nimi různé hry, zatímco holčičí zájmy jako panenky ji nezajímají. Do života pak vstupuje jako chlapec, v mužské společnosti bude ještě dlouho hrát roli „chlapa“ a s muži se bude přátelit jako rovný s rovným. Ovšem jako žena se chovat nebude.

Chlapecká výchova, kterou jí otec dopřával od útlého dětství, jí tedy neskutečně zkomplikuje život. Provdá-li se vůbec někdy, pak ze stavu *unisex* chvatně vskočí do role matky, aniž by se předtím stala ženou, a nadále se její život bude vyvíjet dle téhož schématu, který jsme popsali v minulé kapitole i se všemi jeho problémy.

Je zřejmé, že i s otcovským citem je třeba nakládat opatrně. Pro společnost není tak škodlivý jako mateřský jen proto, že si otcové většinou na prvním místě hýčkají práci. Přitom po práci a po dětech nadmíru dychtí pouze v případě, že v rodině nefunguje harmonický vztah mezi mužem a ženou. A přehnaným citem k dětem samozřejmě trpí i sami otcové.

Spoustu osudů maří otcové, kteří kvůli dětem žijí s nemilovanou ženou, a i když potkají lásku, zůstávají u rodiny, přestože tato rodina už dávno nefunguje.

Při studiu milostných trojúhelníků jsem mnohokrát narazil na to, že vztahy v trojúhelníku se přestaly rozvíjet právě kvůli obrovské lásce k dětem. Otcové nechápou, že ocitnou-li se v paralelním, nečestném vztahu a zároveň žijí v rodině bez lásky, způsobují dětem mnohem více potíží, než kdyby z manželství odešli a vytvořili jinou, zato ale šťastnou rodinu.

Následující příběh se skutečně odehrál. Zpodobňuje hojně se vyskytující situace:

V letadle se na sedadlech vedle sebe ocitli muž a žena. Jakoby náhodou, ale náhody neexistují! Seznámili se, rozpovídali se, a jak se říká, na první pohled se do sebe zamilovali. Dělal si legraci, že se potkali v nebi! Přiletěli do rodného města a on jí řekl, že ten den odlétá na měsíc na služební cestu do zahraničí.

Čekala na něho, snila o setkání, plánovala... Pak se vrátil. Měsíc, co se neviděli, dopřál jejich vzájemné lásce, aby hezky rozkvetla. Setkali se a vše bylo super. Jenže se ukázalo, že je ženatý a má dítě. Všechny naděje a sny mladé ženy padly, štěstí a láska pohasly. Prohlásil: „Nemohu opustit dítě.“ Ona na to: „Děti

jsou svaté.“ Ještě několikrát se sešli, jejich duše to však tak trýznilo, že se dohodli, že už se setkávat nebudou, a předsevzetí dodrželi.

On byl úspěšný bankéř. Měl mnoho práce, a tak se do ní ponořil, aby na svou lásku zapomněl. Ona byla učitelka, také si na nedostatek práce nemohla stěžovat, a ještě si přibrala další úvazky, aby jí nezbyval čas na něho myslet. Čas ubíhal a ona si musela vyřešit vlastní život. Začala věnovat pozornost mužům a podávala si inzeráty přes internet, ale bezvýsledně. Chtěla děti a už by je klidně měla s kýmkoli.

Uteklo deset let. Vtom na něho náhodou narazila! Je to opravdu on? Vidí zchátralého muže. Z bývalé krásy a lesku zůstalo jen málo. Poznala ho spíše srdcem než očima. A on poznal ji. Popovídali si a ukázalo se, že začal pít a posléze se přesunul do kasin, kde hrál, dokud neprohrál úplně všechno: auto, byt i firmu. Dostal se do dluhů, takže ho žena vyhnala, poněvadž takového muže nepotřebovala.

Jestliže se muži vzdají lásky kvůli dětem, mohou podobné následky očekávat. Za takový přístup může především psychická nezralost muže, a tedy to, že dotyčný ještě není opravdovým mužem a neumí přijmout mužné řešení. Vezmeme-li v úvahu, že psychicky nezralých mužů je ve společnosti více než polovina, snadno pochopíme, proč je toto neadekvátní a nemužné chování tak rozšířené.

Nezřídká otcové s láskou k dětem kupčí a snaží se vzbudit u svých blízkých, ve společnosti nebo i u soudu soucit. Proč otcové jednají tak nemužně? Opět kvůli své psychické nezralosti. Dokud se nestanou skutečnými muži, nemohou se chovat mužně.

Potřeba soucitu a přijetí jsou typické pro nezralého muže.

Jednáme-li s takovým člověkem, musíme si to uvědomit a zařídit se podle toho. Nenechávejme se vodit za nos ani ho nekrmme soucitem. Ukažme mu cestu muže.

Nezřídka si ženy stěžují, že si muži nechtějí pořizovat děti.

Nejčastěji kvůli tomu, že si žena dítě přeje až příliš. Tehdy totiž hrozí, že se u ní rozvine přehnaný mateřský cit. Muž to na úrovni podvědomí vycítí a obává se, že jakmile se dítě narodí, bude odsunut ze své pozice a jeho místo zaujme *andělíček*.

A tak se dětem brání. Žena skutečnou příčinu jeho chování nezná, odsuzuje ho a miminko si pořídí, i kdyby měla použít nekalé metody. Po takovém kroku obvykle šťastný rodinný život končí.

Druhým důvodem, proč si muž nepřeje dítě, může být jeho psychická nezralost. Jinými slovy ještě není připraven stát se otcem! Obyčejně nebývá úplně připravená ani žena, ovšem její rodinné kořeny nadbytečného mateřského citu děti vyžadují. Z toho plynou potíže ve vztahu s mužem a trable v osudu dětí.

Až příliš často vidáme, jak si dvě „dětí“, ještě nezralý muž a nezralá žena, pořídí třetí...

Jestliže si muž nepřeje být otcem nebo má v tomto ohledu byť nepatrné pochybnosti, netlačte na něho. Nejprve mu pomozte stát se mužem! Potom bude osud dětí i rodiny zaručeně lepší.

Chcete-li vytvořit šťastnou rodinu, musíte se držet jedné zásady: nejprve se v rodinném vztahu musí zrodit skutečná žena a opravdový muž a teprve poté mohou přijít děti.

Už bylo dost rození problematických dětí, raději vstupujeme do manželství než rovnou do rodiny! Nastal čas postavit se k těmto věcem zodpovědněji, však k tomu máme vše k dispozici.

Co to znamená *zrodit muže*? Znamená to, že žena musí ještě o úroveň zženštět a musí se naučit muže milovat. Právě láskou, moudrostí, něžností a dalšími ženskými kvalitami má šanci překonat dětské chování svého muže i následky nadbytečné péče jeho matky a může ho dovést do stavu zralého muže. Pak spolu mohou počít dítě.

Úkol zrodit muže je sice těžký, nicméně je ve vašich silách. Láska ženy zmůže jakékoli kouzlo! Je-li to láska...

Jak může muž pomoci manželce stát se ženou? To také není žádné tajemství! Musí ji milovat a vážit si jí jako sobě rovné. Musí v ní neustále podporovat ženské vlastnosti a být skvělým milencem, a naopak na ni nesmí přesunovat mužské povinnosti. Ty ať bere na sebe. Musí se zkrátka vedle milované ženy stávat stále více mužem a ustavičně na sobě pracovat.

Uvedu ještě jeden skutečný příběh.

Při automobilové nehodě zemřela sedmnáctiletá dívka. Absolutně hloupě. Byla chumelenice, auto to v malé rychlosti vyneslo z cesty a ono se několikrát převrátilo. Dívka vypadla a jako jediná ze čtyř cestujících zemřela. Téhož dne zemřel i řidič onoho auta na infarkt. Byl to její otčím.

Vraťme se o pět let zpátky. Tatáž dívka byla ještě holčička. Matka se trápila s manželem, dívčíným biologickým otcem, který byl alkoholik. Doma byly neustále scény. Dívka se učila jakžtakž a hodně času

trávila na ulici nebo u příbuzných, tím spíš, že žila v malém městečku. Matce došla trpělivost a rozvedla se. Po nějaké době potkala spolužáka, jenž se do ní už kdysi zamiloval, a rozhodli se, že založí rodinu.

Čtyři roky panovala naprostá idyla. Hlava rodiny se viděla v manželce a dceři, v dceři snad dokonce ještě víc. Dívka prahla po lásce od otce, a tak na starostlivost a pozornost reagovala celým srdcem. Postupem času od otčíma získala překvapivé privilegium, že nemusí chodit do školy na první hodinu, protože potřebuje spát. Otčím chce své oblíbenkyni ve všem vyhovět, a tak později uvolňuje mantinely ještě víc. A vtom přichází konec.

Podívejme se na tento příběh detailněji. „Matka se trápila s manželem..., který byl alkoholik.“ O čem to svědčí? Samozřejmě o tom, že doma nebylo moc lásky a že tam nebyl doopravdy ani muž, ani žena. Proto ty pijatyky, proto ty scény. Věnujme pozornost další větě: „Hlava rodiny se vzhlížela v manželce a dceři, v dceři snad dokonce ještě víc.“

Je to další případ, který spadá do našeho tématu. Žena podle všeho nedávala muži najevo dostatek lásky, on měl pocit, že má lásky nedostatek, a tak tíhl k dceři. Tím spíš, že i ona k němu přilnula, na rozdíl od matky. Vznikl svérázný milostný trojúhelník, který vedl k tragédii...